

אמרות טהורות

מב"ק מדרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

תזריע

יום ההצלה

תשפ"ד • גליון ק"ד

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

לט"נ
כ"ק מרן
אדמו"ר ה'נזר
דוד' זי"ע

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

מחזק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת תזריע

ליל שבת קודש (תזריע מצורע) תשפ"ג

צריך שבת שני' שבתוך הסגר שני, וזהו מה שארז"ל (שבת קי"ח:) "אלמלי משמרין ישראל ב' שבתות כהלכתן מיד נגאלים" וי"א שבת אחת, כי מי שמתבונן מיד בשבת ראשונה מיד הוא נגאל אבל מי שטועה כ"כ עד שאין מספיק לו שבת אחת, צריך הסגר שני והוא נגאל ע"י שתי שבתות, עכדה"ק.

ובספה"ק שפתי צדיק כתב ג"כ ע"ד הנ"ל שהשבתות שבתוך ימי ההסגר הן המועילות לטהרת המצורע, והסמך לזה ענין מצות מילה דאיתא במדרש ובזוה"ק כי השבת קודש מחזקת את התינוק שיוכל לסבול יסורי המילה, וכן מי שחטא ונענש בצרעת צריך לקדושת שבת כדי שיתגלה אצלו שורש האמונה ועי"ז יטהר מצרעתו, ואם לא תועיל שבת ראשונה תועיל שבת שני' ואם גם בשבת השני' לא פעל צריך לחזור בתשובה עד שיהי' כבריה חדשה ממש, כמ"ש (תהילים ק"ב י"ט) "ועם נברא יהלל י-ה" ע"י שישפוך לבו כמים לפני השי"ת עש"ב.

ונראה לבאר קצת הענין בהקדם דברי הרה"ק רבי מנחם מנדל מויטפסק זי"ע באגרות הקודש שלו (מכתב כב), שכתב תשובה כללית בעסק העבודה וכן תשובה כללית על דאגת הפרנסה, ובעסק העבודה כתב יסוד גדול שמה שנופלים במחשבות זרות הוא עבור שאינו נהנה ושמח בעבודתו, כי נפש האדם חצובה מעולם

"אדם כי יהי' בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת וגו'", איתא במדרש רבה (ויקרא ט"ו ד') "כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתיראו אמר להם משה אל תתיראו אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח", והקשו המפרשים הרי אומות העולם אין מטמאין בנגעים.

ובש"ס (סנהדרין ע"א.) "בית המנוגע לא הי' ולא עתיד להיות [משום דבעינן כשתי גריסין על שתי אבנים בשתי כתלים בקרן זיתן] ולמה נכתב דרוש וקבל שכר", וקשה לפ"ז מה בשורה יש בכך שהאמוריים מטמינים אוצרות בקירות הבתים כיון שלא יתקיים זאת לעולם.

ובספה"ק בית אברהם כתב בביאור הסגרת הנגע שבעת ימים עפ"ד התקו"ז (הקדמה י"ב.) מאן דמענג בשבת אתהפך לי' מנגע לענג. דהנה הנגעים באים מחמת רתיחת הדם, ומקור רתיחת הדם הוא מחמת רוב תענוגים אסורים, אבל מאן דמתענג בשבתא משים את כל התענוג שלו בשבת ואתהפך לי' מנגע לענג, וממשיך על דם שלו א' הוא אלופו של עולם, ואז הוא נעשה אד"ם השלם. והנה כל ענין ההסגר לטמא שעי"ז שבדד יושב מחוץ למחנה יוכל להתבונן בשורש הפגם שהביא עליו את נגעו, ובתוך ז' ימי ההסגר יש גם שבת ועושה בה תשובה ומתרפא מצרעתו, ואם בא הכהן ורואה שעדיין לא נרפא הנגע ע"כ

ע"י ששיגי בחי' "אז תתענג על ד'", שהשבת מסוגל לכך כי הנפש החצובה מעולם התענוג צריך ליתן לה תענוג רוחני כדי שלא תיפול לעונג גשמי.

והבית אברהם זי"ע בשבת האחרונה לחייו התלהב בדברי הרה"ק מקוברין זי"ע שאמר, "דער הייליגער ליכטיגער צדיק רבי מנדל'ה מויטפסק זי"ע הי' אצלו כל שבת כאילו מעולם לא הי' לו שבת ולעולם לא הי' אחריו עוד שבת", כך הי' תענוגו בכל שבת ושבת וזהו העונג שמציל מן הגע.

וזהו שארז"ל שא"ל משה לישראל "אל תתיראו אלה לאומות העולם", דרז"ל אמרו (מגילה י"ב): דאומות העולם כשאוכלין ושותין באים לידי תיפלות, אבל ישראל כשאוכלין ושותים באים לשמחה של עבודת השי"ת, ואיתא בשם הבעש"ט זי"ע דמ"ש "וידעו מצרים כי אני ד'" היינו אפילו ישראל העושים מעשה מצרים, וכן כאן יתכן לומר דכוננת המדרש שמי שאוכל ח"ו בצורה המביאה לידי תיפלות כדרכן של אומות העולם ח"ו נענש רח"ל בנגע המביא ל"בדד ישב", כי מי שאוכל בצורה של הוללות רח"ל עליו להתבודד ולא לישב בדיבוק חברים, אבל ישראל שאוכלים בקדושה וטהרה נכון להם לישב יחדיו ולשמוח בהשי"ת.

וזה נרמז בדברי הפייטן "יום קדוש הוא מבוא ועד צאתו", שכל השבת מסוכבת בקדושה בכל רגע ורגע ולא רק בעת התפילה אלא גם בעת הסעודה ועונג שבת, "כל זרע יעקב יכבדהו כדבר המלך ודתו" שציוה להתענג בשבת, "לנוח בו ולשמוח בו בתענוג אכול ושתו" שהתענוג אכול ושתו אצל ישראל קדושים מביא

התענוג ואם אינו נהנה ושמח מעבודתו היא נופלת לתאוות זרות, וכתב שם שאע"פ שחייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי (ילקוט שמעוני דברים ה' ו-י"ח) אעפ"כ צריך להיות שמח מאוד בעסק עבודתו של עכשיו, ובשמחה של מצוה זו יזכה לגדולה הימנה עש"ב.

ובתשובה הכללית על דאגת הפרנסה כתב שאע"פ שכתוב (דברים ט"ו י"ח) "וברכך ד' אלוקיך בכל אשר תעשה", אמנם כתיב (תהילים ל"ז ה') "גול על ד' דרכך ובטח עליו והוא יעשה" והכונה בזה שלא יבטח האדם על הסיבה, ואין מוטל על האדם אלא לעסוק באיזה סיבה שיהי' דרך מבוא הברכה על המעשה אבל לא יתן מחשבתו לדקדק על פרטות הסיבה, כי הדקדוק מביא לצמצום ח"ו וע"ז נאמר "גול על ה' דרכך והוא יעשה" עש"ב, ודבריו הק' המה יסודות לחיי האדם ברוחניות ובגשמיות.

והנה נגעי עור בשר באים על ריבוי עונג גשמי כמ"ש בבית אברהם הנ"ל, ובש"ס (ערכין ט"ז). כתוב על שבעה דברים נגעים באים ונזכר שם גם תענוגים אסורים, ונגעי בתים באים על צרות עין כמ"ש "ובא אשר לו הבית" ודרשי' בגמ' (ערכין ט"ז). "מי שמיחד ביתו לו".

והרפואה לנגע העור הוא ע"י שעוברת עליו שבת ומתבודד בה עם קונו ומהפך הנגע לענג ע"י שמקיים (ישעיהו נ"ח י"ד) "אז תתענג על ד'", ובספה"ק פרי הארץ (פרשת לך) ביאר עפ"ד הרמב"ם שמצות מילה היא למעט התאוות ששיגי הדבקות ע"י האמונה ע"ש, ויתכן שלכן א"א לקיים מצות מילה טרם שתעבור עליו שבת כי א"א לבטל התאוות הגשמיות אלא

ובטח עליו והוא יעשה", וזהו המטמון האמיתי שמוצא דהיינו האמונה השלימה בהשי"ת ועי"ז יוכל לקבל שפע פרנסה מכל דבר בהשתדלות מועטת.

וגם בנגעי בתים יש הסגר שבעת ימים כי השבת משפיעה הארת הדעת לדעת שהפרנסה מאתו ית' ו"כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין" (זוהר שמות פ"ח.), כי כל השפע תלוי באמונה הטהורה הנשפעת ביום השבת ומכח זה יתרפא הצמצום בפרנסה ויתגלה המטמון.

ויהי רצון שזכות הצדיקים שהאירו את העולם ואת נשמות ישראל בקדושת שבת ובאמונת אומן, מה כאן עמדו לשמש אף שם עומדים ומשמשים להאיר לארץ ולדרים עלי', שנזכה להארה בכל שבת ושבת ולאמונה טהורה בחי העולמים ונזכה לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

לשמוח בו - בהשי"ת, ולכן "כל עדת ישראל יעשו אותו" באספת יהודים יחדיו ואין צריך לישוב בדד ואדרבא כל יהודי מוסיף קדושה לחבירו.

וכן בענין נגעי בתים שבא מחמת צרות עין ולפי דברי הרה"ק רמ"מ מויטפסק זי"ע כל חסרון אמונה גורם לצמצום, וכאשר חושב "אשר לו הבית" ושוכח שהכל מאתו ית' וע"י זה צרה עינו בשל חברו עי"ז בא ח"ו נגעי בתים, אכן לא הי' הדבר ולא יהי' רק התכלית הוא דרוש וקבל שכר, דהיינו שישכיל ויבין שלפעמים הוא הולך לחפש המטמון במרחקים תחת גשר פלוני ולבסוף המטמון טמון בתוך קיר ביתו או תחת התנור, וע"י שידרוש זה בלבו ולא יצמצם ההשתדלות בסיבה פלונית עי"ז תתבטל צרות עינו, ויתבטל הצמצום והדקדוק שגורם צמצום הפרנסה רק יקיים "גול על ד' דרכך

סעודה ג' (תזריע מצורע) תשפ"ג

המדרש (ויקרא רבא י"ט א') שכתוב עה"פ "ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים" וגו' זה שאמר הכתוב (שיר השירים ה' י"א) ראשו כתם פז" וכו', "קווצותיו תלתלים שחורות כעורב" אלו קוצי האותיות וכו' במי הן מתקיימות במי שמשחיר ומעריב בהן". ובהמשך המדרש (שם ג') "רבי שמואל ב"ר יצחק פתר קריא בפרשיותי' של תורה אע"פ שנראות כאילו הן כעורות ושחורות לאמרן ברבים וכו' אמר הקב"ה הרי הן עריבות עלי" וכו'. וכתב בעבודת ישראל דהתורה

הי' לנו ב"ה חודש מעוטר בקרבת אלוקים והי' הצירוף יוצא מכתוב (תהילים צ"ו י"א) "ישמחו ה' ותגל הארץ" שם הוי' כסדרו המורה על חסדים פשוטים ונגלים, ועתה מתחיל להאיר הצירוף היוצא מפסוק (ירמיהו ט' כ"ג) "יתהלל המתהלל השכל וידוע" שלאחר חודש שלם של קרבת אלוקים מתוך שמחה של מצוה ראוי שנזכה לדעת את ד'.

ואף שבחודש זה [חודש אייר] אין את אותו קרבת אלוקים שיש בחודש ניסן, כבר כתב בספה"ק עבודת ישראל (פרשתן) על

"השכל וידוע אותי", וכמו שאומרים בזמר דרור יקרא "דעה חכמה לנפשיך" ואז דייקא "והיא כתר לראשך" משא"כ כשהחכמה לשם ידיעה בעלמא.

והנה אע"פ שעברו עלינו ימי טהרה בחג הפסח שהוציאנו השי"ת מעבדות לחרות, נתנו לנו ימי ספירת העומר כדי לזכך את המידות ולטהר אותנו מכל סיג ופגם, ובספה"ק בית אברהם כתוב ברמז הכתוב "והבגד וגו' אשר תכבס וסר מהם הנגע וכובס שנית וטהר" כי צריך כיבוס אחר כיבוס טהרה אחר טהרה עד יטהר גבר, והביא בשם אביו הק' הדברי שמואל זי"ע ברמז הכתוב "בבואם אל אהל מועד ירחצו מים" מים הם תשובה כדכתיב (איכה ב' י"ט) "שפכי כמים ליבך נוכח פני ד'", וצריך לרחוץ את התשובה שתהי' טהורה ונקי' ולעשות תשובה על תשובתו.

ובימי הספירה אנו קורין הפרשיות של טומאה וטהרה כי עיקר עבודת ימים אלו היא לטהרנו מטומאתינו, ומי שחטא והביא עליו נגעים רח"ל צריך להביא שתי צפורים ולשחוט ציפור אחת ולטבול את הציפור החי' בדם השחוטה ובמים חיים ואחר ההזאה ישלח את הציפור על פני השדה, ויתכן הרמז בזה, שלטהרת המצורע נצרך שידע שע"י מעשיו ודיבוריו עלול הוא להיות בגדר שופך דמים רח"ל וזהו הרמז בציפור השחוטה, ואם הוא רוצה להשתלח לחפשי ע"פ השדה, וכמו שרמזו כ"ק אאזמו"ר זי"ע בספה"ק נחל יצחק דהכונה לשדה המלחמה שבחי האדם, עליו לטבול את עצמו בדם הציפור השחוטה ובמים החיים שהם רמז לתורה עם יראת שמים, כי המים רומזים לתורה כמ"ש באוה"ח

מרמזת בהלכות אלו באופן כללי על ימי החורבן ובפרט על ימים הנמוכים שבשנה כמו ימי הספירה, ובמי הן מתקיימין במי שמשחיר ומעריב בהן לא כאותן שוטים שצופים ובוחרים איזה יום יעבדו את ד' ומתנחמים על איזה יום שלא לעבוד את ד' באמרם שאין דעתם צלולה בפרט בימים הנמוכים הנ"ל, ובאלו אין מתקיימים רק במי שמשחיר ומעריב היינו בשעת הערב והחושך כמו בשעת השחרית והבהירות, וכמו שאמר המגיד זי"ע שהבן מחויב קודם להתחיל לדבר לפני אביו ולעשות ככל יכולתו עד שירחם עליו אביו, ואע"פ שהן שחורות עריבות עלי כמו שאמרו במדרש, וחכם לכשירצה יוכל להפוך כל הקטנות לישועות טובות ולנחמות עכדה"ק.

וזהו שרמז המדרש (ויקרא רבא י"ד ב') "אשה כי תזריע וגו'" הד"ד (איוב ל"ו ג') "אשא דעי למרחוק ולפועלי אתן צדק" וכו' על הרחוקים שנקרבו וכו'", דכאשר יש ימי קירוב אינו רבותא לעבוד אז את ד' ועיקר השבח והרבותא הוא גם בימי הקטנות והריחוק לעבוד אותו ית"ש.

וצירוף החודש מרמז לנו שהעיקר התכלית בהשכל ודעת הוא לידע את ד' "יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי", כי ידוע מה שהזהיר הרה"ק רמ"מ מויטעפסק זי"ע שלא יהי' האדם בגדר חכמתו מרובה ממעשי, כדי שלא יהפך לו הידיעה המרובה לרעתו רח"ל, והרה"ק ר"מ מקוברין זי"ע אמר שהצדיק רבי שלמה מקרלין זי"ע עשה פעם איזה מצוה קטנה וקלה ואמר שעשה זאת עתה רק כדי שיהיו מעשיו מרובים מחכמתו, ולאחר חג הפסח שנתרבתה בו הדעת מזהירין אותנו שצריך להזהר שיהי'

שתורת המצורע יש בה סגולת מרפא להנצל מנגעי בני אדם וכמ"ש כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה.

והרה"ק הרבי ר' שמעלקי מניקלשבורג זי"ע כתב בהנהגות שלו, "בכל פעם יאמר באמצע הלימוד 'המאור שבה יחזירני למוטב', ובכל פעם שהיצר מסיתו לסיים הענין ולקצר בלימוד מחמת עייפות או חסרון הבנתו או מחמת שיחת הילדים, יגער ביצר הרע ויתגבר מאוד וישבור טבעו וילמדו יותר מהרגלו ובכח עד שיזיע, ובזה משבר הקליפות והחיצונים ומכפרים לו אפילו על כריתות ומיתות בית דין ומיתה בידי שמים, כי הלימוד בתנ"ך משנה וגמרא ופוסקים כשהוא בכח גדול בלי שום מחשבה זרה ובנענוע הגוף מטהר ומצחצח הנשמה ומחדד השכל ומשבר הקליפות והחיצונים מכל וכל", עכ"ל. הרי לנו שע"י לימוד ועסק התורה, יוכל להנצל ממיתה ויסורים כי הלימוד מזכך ומטהר ומכפר על כל עוון.

ובאור החיים הקדוש כתב דשתי הציפורים רומזים על שני המשיחים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, וכתב דאם יזכו ישראל ל"מים חיים" דהיינו לרבוני אור תורה אז יוכלו למנוע הריגת משיח בן יוסף ותהי' הגאולה בזכות התורה, ושחיטת הציפור היא "על המים החיים" היינו בסיבת העדר אור תורה הנרמז במים חיים, וכשנפטר הרה"ק הבית אברהם זי"ע כשהוא צעיר לימים בן מ"ט שנים בלבד, אמר עליו הרה"ק ר"מ סלונים זי"ע שהי' בבחינת משיח בן יוסף שביקש להלחם נגד אותו רשע ימ"ש, ומזה נלמד שע"י התחזקות בלימוד התורה יכולים למנוע שצדיקי הדור לא יתפסו ח"ו בעוון הדור אלא יזכו לאריכות ימים ושנים טובות.

הקדוש, ודם הציפור השחוטה היינו שיתן אל לבו שדיבור שאינו הגון עלול לגרום לשפיכות דמים רח"ל ורק אז יוכל להשתלח על פני השדה.

ובש"ס (סוטה ט"ז:) כתוב דבצפור דרור עסקינן שדמה ניכר בתוך המים ואין המים מדחים את רושם האדמימות ואין הדם מדחה את רושם המים, והרמז בזה שצריך שיהיו התורה והיראת שמים כרוכים יחד ולא ידחה אחד מפני חברו כי רק ע"י שניהם יחדיו יוכל לזכות לטהרה.

ובש"ס (שבת ק"ז:) איתא דציפור דרור אינו מקבלת מרות וגם כשהיא בתוך הבית היא משתמטת מזוית לזוית, והרמז בזה שפגם המצורע הוא כמה שלא קיבל על עצמו מרות ולכן עליו לטבול עצמו בדם הציפור השחוטה ובמים החיים, ואז יקבל על עצמו עול מלכות שמים בשלימות ויוכל להשלח על פני השדה לעבוד את הבורא ב"ה.

והנה אמר הכתוב "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן", רמז בזה שאע"פ שעוון המצורע מביא עליו יסורי נגעים רח"ל אולם ע"י "תורת המצורע" פירוש אם יקבל על עצמו יסורים של תורה יוכל לזכות לטהרה מתוך אור יום ולא מתוך חשכת יסורים, ואז יובא אל הכהן העליון בבחי' חסדים טובים.

ורז"ל אמרו שביקש דוד המלך שאמירת התהילים תהא חשובה כאילו עסקו בנגעים ואהלות, ורמזו ע"ז בספה"ק שע"י אמירת תהילים נצולין מיסורים של נגעים ומיתה רח"ל, ולכאור' ק"ו למי שעוסק בתורת נגעים עצמן שניצול מיסורי הנגעים, נמצא

שהוא דבר פלא לכן מתפאר בזה המלך בעיני אורחיו משא"כ באדם שמדבר ומזמר אינו דבר פלא ולכן אינו מתפאר בו כ"כ, ובזה מבאר הקדושת לוי מה שמתפאר השי"ת בעבודת האדם יותר מעבודת המלאכים, כי תפארת לו מזה שקרוץ מחומר מפאר אותו בעולם השפל יותר מעבודת המלאכים האופנים וחיות הקודש שאינו שום רבותא.

ויתכן לרמז בזה טהרת המצורע ע"י צפור דרור שרוצים לרמז למצורע שיזכור שתפארת להשי"ת מיגיעת האדם הנרמז לציפור שיר, שעם כל הנסיונות שעברו עליו הוא מקבל על עצמו מרות מכאן ואילך וטובל בדם ובמים החיים, ומעתה יראה להזדכך ביגיעת התורה מתוך יראת שמים ולא בנגעים שאינם תפארת להאדם.

וכאשר אנו נפרדים מן החודש אשר בו נגאלו ובו עתידין להגאל עלינו להתחזק באמונה שלימה בביאת המשיח, ובהפטרה לשבת ראש חודש אנו קורין "כה אמר ד' השמים כסאי והארץ הדרום רגלי אי זה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי", ורמזו בזה שבחודש אשר בו "ישמחו השמים ותגל הארץ" מבקש מאתנו השי"ת לזכור שהוא מתאוה לשכון בביתו נאוה קודש, והנביא מחזק אותנו "בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר", רמז בזה לגאולה העתידה שתהי' בבחינת זכר וכמ"ש באוה"ח הק' עה"פ "אשה כי תזריע וילדה זכר", ואמר הרה"ק מלובלין זי"ע שרמזו הנביא שתהי' הגאולה העתידה בלי חבלי לידה רק בבחינת לידת הזכר, והנביא מחזק ומעודד את כל המצפים לישועת ד' "שישו אתה משוש כל

ויש לרמז בדברי רבינו הקדוש (אבות ב' א') "איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם", כי ידוע בספה"ק שמידת תפארת רומזת לתורה ובש"ס (ברכות נ"ח.) איתא "והתפארת זו מתן תורה", והנה בסידור הקערה בליל הסדר המיוסד עפ"י האריז"ל לפי הספירות נותנים מרור באמצע כנגד מידת התפארת, ויתכן שהרמז בזה שהתפארת שבלימוד התורה היא שאע"פ שלפעמים היא מרה כמוות וכמ"ש "כל ההתחלות קשות", ואעפ"כ לומדים אותה בכל מצב ומאמינים שהם חיינו ואורך ימינו, וע"י מרירות זו משברים את הקליפות ומכפרים לו אפילו על כריתות ומיתות ב"ד כנ"ל מהרבי ר' שמעלקי זי"ע. וזהו שרמז התנא "איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם" שהרי אין לך אדם בלא יסורין "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז' כ'), אכן הדרך הישרה שיבור לו האדם [יבור הוא לשון זיכרון] הוא הזיכרון ע"י לימוד התורה הק', שזהו "תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם" שזהו הכבוד להשי"ת שלא יסבלו ישראל יסורים המפרכין ומשברין את הגוף ח"ו אלא יסורין של תורה המטהרין את החומר בחסד ורחמים, וכן הוא תפארת מצד האדם שבודאי עדיף לאדם שיזוכך ע"י לימוד מסכת נגעים מאשר ע"י יסורי הנגעים עצמם רח"ל, שהוא בזיון וחרפה נוראה שנעשה מרוחק ומנודה מעדת ישראל.

ובספה"ק קדושת לוי (פרשתן) אמר ברמז המשנה הנ"ל "ותפארת לו מן האדם" עפ"י משל שעושים בבתי המלכים שמלמדים עופות כנף לדבר ולשיר, ומכיון

תהיינה", שלכל הפחות השבתות של ימי הספירה שיש בהם תוספת אורה יהיו בתמימות קודש לד', כי כל שבת של ימי הספירה נחשב כשתי שבתות ועליהם נאמר (שבת קי"ח:): "אלמלי משמרין ישראל ב' שבתות כהלכתן מיד נגאלים" ובמקום אחר נאמר שתי שבתות, אכן י"ל הכונה דקאי על שבת של ימי הספירה שכל שבת חשובה כשתי שבתות וע"י שמירת תמימות השבת זוכין לגאולה.

ויהי רצון שנזכה להתקדש ולהטהר בקדושה של מעלה ובימי ספירת מידת התפארת נזכה לפאר את השי"ת בלימוד התורה ובשבח התפילה, ובימים אלו אנו מבקשים "נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם" שלהיות "דורשי יחודו" אינו דבר קל בעולם השפל הזה, ובפרט בעקבתא דמשיחא כי רבו המניעות המקשים מאוד להיות דורש יחודו לזה אנו מבקשים שהשי"ת ישמרם כבבת עינו, וכן שכל תנועה קטנה של דורש ומבקש יקרה מאוד בעיני ד' אשר סופרה ואוצרה בבית גנזיו כבבת עינו כביכול.

ויהי רצון שנזכה להגאל בגאולת עולמים במהרה בימינו אמן.

המתאבלים עלי", "כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ובירושלים תנוחמו".

ועוד מחזק אותנו הנביא שאפילו היהודי שנותרק מן המחנה עד שלא זכה לעלות לציון עם מלך המשיח, מכל מקום יביאו אותו הגויים בסוסים ובכרכרות, מעוטר בבגדי כבוד כמנחה למלך המשיח, כי בודאי נשבר לבו בקרבו ומתוך הריחוק הגדול נטהר בדמעות של תשובה, וגם הוא יקובל לרצון לפני השי"ת כמ"ש "וגם מהם אקח לכהנים וללויים אמר ד'".

ועד שנזכה לישועה הגדולה עלינו להתחזק בקדושת כל שבת ומועד וראש חודש שנתן לנו השי"ת גם בימי הגלות, "והי' מידי חודש בחודשו ומידי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמר ד'" ואילו זכינו היינו עולים להר הבית להשתחוות לפני ד', אבל גם בעת הגלות (יחזקאל מ"ו א') "ביום השבת יפתח וביום החודש יפתח" ואסור לבוז ליום קטנות, וגם בעת הזאת עלינו להוקיר את הזכי' להשתחוות לפני ד' בכל ראש חודש ובכל שבת.

ובספה"ק בית אברהם כתב עה"פ (ויקרא כ"ג ט"ו) "שבע שבתות תמימות

יום ההצלה

יום הצלת כ"ק מרן ה'נחל יצחק זי"ע ה' ניסן תשפ"ג

שמחה של מצוה, וזכות הנסיונות שעמד זקה"ק זי"ע באותם הימים מסייע לכלול הגבורות בחסדים ושנוכל להמשיך חסדים נגלים בימים הללו.

והנה הרה"ק מאפטא זי"ע אמר שלפני ביאת הגואל יהי מלחמה בין שונאי ישראל, ויחשבו בנפשם שיש להשלים ביניהם מכיון שרק ישראל נהנין ממלחמה זו, אבל לא יעזור להם מאומה יתפסו אותם בבלורית שלהם ויטיחו אותם זה בזה שילחמו ביניהם עד שיהי' הקץ. ואמר שאפשר לומר זאת בשמו כמו מפי נביא. ובימים אלו רואים את הנבואה בפועל ממש, אלא שאנו מבקשים שלא יהי' פחדים ובהלות לשום נפש מישראל רק "בשובה ונחת יושעון".

והנה בספה"ק אור לשמים (פרשת תולדות) כתב בשם הרב ממעזבוב שכאשר האדם עושה איזה נשואין לבנו משם באה לו פרנסה. והביא האור לשמים סמך לזה מן הפסוק (בראשית כ"ו ג') "ויעש להם משתה" היינו שעושה חתונה לבניו "ויאכלו וישתו" באה לו פרנסה וכל טוב.

ובהערה שם נסתפק הגר"מ הלברשטאם זצ"ל אם הכונה להרה"ק הרר"ב ממעזיבוב זי"ע או להרה"ק מאפטא זי"ע שניהן לפניו ברבנות מעזיבוב. אכן בכתבי הרה"ק ר"מ סלונים זי"ע הביא שכאשר עלה הרה"ק מאפטא לכהן בעיר ממעזבוב אחר

יום הצלת כ"ק אאזמו"ר זי"ע מסוגל להחדיר אמונה, וכמו שהי' כ"ק אאזמו"ר זי"ע אומר שלא פחד כלל, והיינו מחמת גודל אמונתו כי ידע שהשי"ת מנהיג את העולם, וכן מסוגל להמשיך ישועות וכמו שכתוב "בימים ההם בזמן הזה.

והוא יומא דהילולא של זקה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא זי"ע, וידוע שברו"זין נוהגין לאפות מצות ביום זה כדי שזכותו תגן שלא יבואו המצות לידי חימוץ. ויתכן שזכותו של אותו זקן עמדה לנכדו כ"ק אאזמו"ר זי"ע להנצל מעמק הבכא, וביציאת מצרים כתיב שלא הספיק בצקם להחמיץ עד שנגלה עליהם ממ"ה וגאלם, והוא רמז לכל ההצלות והישועות שהשי"ת מגיין שלא תחמיץ עיסתן של ישראל ויזכו להגאל.

והנה בספה"ק אוהב ישראל כתב (ליקוטים, ויקרא) עה"פ (בראשית כ"א ח') "ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק" שע"י השמחה והמשתה יכולים לבטל כל הדינים, ויצחק הוא בחי' דין וצירוף שמו "קץ חי" שמרמו על מדת הדין כאילו יש ח"ו קץ והגבלה לחיות אלא שע"י השמחה נגמל ונתבטל הדין, ולכאו' הי' יכולים לקרא צחק ומדוע נתוספה אות' י' אכן הוא רמז לעשרה נסיונות שנתנסה אברהם אבינו שעל ידם דייקא נתכללו הגבורות בחסדים, עש"ב.

וכמו כן יום ההצלה שעושיין בו סעודה זכר לנס יש בו כח המתקת הדינים ע"י

שמחת הנישואין בכבוד, ובכיסו נשאר לו עוד כמה רובל למחיית הימים הבאים, אז הוא בשביעות רצון. ולכן בימים אלו של שמחת צאצאיך מן הראוי שיהי' לך בהרחבה, עכתדה"ק. הרי לנו שזה הי' דרכו של הרה"ק מאפטא שמן הנישואין ישאר לו למחיית ביתו, ויתכן שבזה נפשוט את ספקו של הגר"מ הלברשטאם זצ"ל. ואכן והרה"ק ר"י מפשעווארסק זי"ע כתב במכתבו להדיא שהכונה להרה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא.

ועד"ז כשמתפללין בימים אלו שיהי' לישראל הרחבה לצורך פסח אין הכונה שיהי' להם רק לצורך החג ולא שישאר מזה הרחבה למשך כל השנה כולה, שהרי בפסח נידונין על התבואה למשך השנה כולה. וכמו שהי' כ"ק אאזמו"ר זי"ע אומר "כל דכפין ייתי ויכול" מי שחסר לו פרנסה יבוא בימים אלו לקבל שיהי' לו לאכול לכל השנה, וכן "כל דצריך ייתי ויפסח" מי שצריך לישועה "יבא ויפסח" כלומר ידלג על הצרה כמו שהי' בימים ההם וינצל מן הצרה ויוושע בכל הנצרך.

ויחי רצון שיעלה ויבא לפני השי"ת לפקוד את ישראל בדבר ישועה ורחמים ביום ההצלה המסוגל לישועות, ונזכה להיגאל בפרטיות ובכלליות, ולביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

פטירת הרה"ק הרבי ר' ברוך זי"ע, היו כמה מחסידי הר"ר ברוך שלא יכלו לסבול הנהגתו ולא נכנעו אליו כי הרה"ק ר"ב הי' מחמיר גדול ומיעט באכילה, ודרכו של הרה"ק מאפטא היתה שונה מדרכו של הרבי ר' ברוך כנודע. לימים הוצרך אחר מהם לממון רב לצורך נישואי בתו והצטרך בעצמו לעזרת הרה"ק מאפטא, וביקש את הרבנית אדל בתו של הרבי ר' ברוך שתכנס אל הרה"ק מאפטא לבקש עבורו, ואמר הרה"ק שיבא בעצמו. וכשבא אצלו א"ל הרה"ק וכי במה אוכל לעזור לך אם אתן לך עשרה רובל וכי מה זה יחשב אצלך, אמנם אם יש לך משכון אלוה לך עליו מאה רובל שהי' סכום גדול. הלך הלה והביא ש"ס דפוס סלאויטא למשכון. א"ל הרה"ק ש"ס כזה שוה הרבה יותר, ואלוה לך עליו מאתיים רובל. שוב א"ל הרה"ק ש"ס יקר כזה אין לי מקום ראוי להניחו אצלי, לכן החזק אותו אצלך ושמור עליו עבורי.

א"ל הרה"ק בינה נא, הנה כל ימי חייו אין האדם שבע רצון מעצמו שחסר לו מזה וחסר לו מזה והוא תמיד בצער על מצבו, וכשגדל ונהי' לאיש יש לו דאגות מהוצאות הבית ואח"כ מנישואי צאצאיו וכו'. ואימתי האדם נמצא קצת בשביעות רצון ובהרחבת הדעת כשהוא חוזר מחופת בנו או בתו וב"ה הצליח בשידוך הגון, וערך את

